

«І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідокство народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14).

ФОРУМИ

Винесені в заголовок слова Ісуса Христа збуваються на наших очах. У цьому міг переконатися кожен з понад 500 делегатів та 90 гостей чергового XVI звітно-виборного з'їзду Церкви Християн Віри Євангелійської України. Власне, гості, які завітали до західно-українського міста Чернівців, де проходив з'їзд, і були свідченням виконання цього біблійного пророцтва.

Отож вітали з'їзд посланці з Росії, Білорусі, Молдови, Румунії, США, Німеччини, Фінляндії, Швеції, Норвегії, Узбекистану, Пакистану та Індії. Їхні щирі й емоційні вітання породжували глибоку вдячність Богові, Який добрий до всіх Своїх дітей, а іноді й викликали слюзи співчуття до братів і сестер, які в умовах гонінь, переслідувань і навіть перед лицем смерті не відрікаються від Спасителя Ісуса.

Ще один цікавий момент озвучив старший єпископ Російської Церкви Християн Віри Євангелійської Едуард Грабовенко. На його думку, в євангеліському середовищі Росії чітко проявляється «український слід». Дуже багато служителів, проповідників, місіонерів, євангелістів, які трудяться сьогодні на

й справді неозорих полях Росії, – вихідці з України. Та й сам брат Грабовенко – уродженець Дніпропетровщини.

Цю думку підтримав гість з Узбекистану – виявляється, серед тамтешніх мужів Божих українців також не бракує. Тож нашого цвіту і справді по всьому світу. Аби тільки цей цвіт давав для Божого Царства добрі, зрілі плоди.

Усі промови, проповіді і семінари, які звучали на форумі упродовж трьох днів його роботи, стали доброю духовною поживою для всіх присутніх і спонукали задуматися над своїм життям і служінням.

Більшість голосів головою п'ятидесятиницького братства України на наступні чотири роки було переобрано Михайла Паночка. Його заступниками

залишилися Микола Синюк (центральный регіон), Віктор Боришкевич (північно-західний регіон), Юрій Веремій (південно-західний регіон), Михайло Мокієнко (північно-східний регіон) та Олександр Бабійчук (південно-східний регіон). Скарбником обрано Івана Хрипту, а головою ревізійної комісії – Петра Карпова.

Тож до праці, браття і сестри. Часу мало – Господь ось-ось прийде. Власне, про це нагадувало всім учасникам з'їзду його гасло: «Ото незабаром приходжу...» (Об. 22:12).

КОРОТКО

Рейнхард Бонке відвідав Україну

5 червня в Києві пройшла конференція для місіонерів, євангелістів, молодіжних лідерів, пасторів та служителів усіх рівнів за участю Рейнхарда Бонке та Денієла Коленди.

А 5 і 6 червня в парку Дружби народів відбулися євангелізаційні зібрання для киян і гостей столиці.

Корея та Україна: співпраця задля Христа

Пастор найбільшої у світі п'ятидесятиницької церкви з Сеула (Південна Корея) Лі Йонг Хун взяв участь у Всеукраїнській християнській конференції «Благословення Україні», яку організували обласне об'єднання церков християн віри євангелійської в Запорізькій області та інші євангеліські об'єднання Запоріжжя.

На запрошення організаторів старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко також взяв участь у конференції та провів робочу зустріч із пастором Лі. Священнослужителі обговорили виклики та можливості для проповіді Євангелія в сучасному світі.

ЗВЕРНЕННЯ

учасників конференції працівників дитячого служіння ЦХВЄ України

Проаналізувавши діяльність дитячого служіння в церквах ХВЄ України за останні 20 років, можна говорити, що протягом цього періоду дитяче служіння впорядкувалося, набувши певної ефективної структури (організовані обласні відділи, обрані відповідальні за служіння в обласних об'єднаннях та в більшості церквах) і нових форм і методів служіння (недільні школи, дитячі християнські табори, християнські дитячі клуби та гуртки за інтересами, праця в загальноосвітніх навчальних закладах, євангелізація серед дітей, духовно-просвітницька робота в соціальній сфері (з вуличними дітьми, дітьми-сиротами, з вихованцями дитячих закладів (притулки, колонії, реабцентри), з учнями шкіл-інтернатів, з дітьми-інвалідами, тощо).

Водночас хочемо зауважити, що початок XXI ст. характеризується розвитком новітніх технологій і стрімким занепадом духовності та моралі людського суспільства, що вимагає активного втручання Церкви в життя нації.

Усвідомлюючи відповідальність Церкви перед Богом за теперішнє і майбутнє покоління, вважаємо необхідним посилювати та зміцнювати співпрацю служителів Церкви і дитячих працівників через:

- усвідомлення з боку служителів важливості дитячого служіння як складової частини служіння церкви;
- обрання відповідального за дитяче служіння в церкві, області, співпраця з ним та всебічна підтримка;
- пошук та визначення спільного бачення розвитку дитячого служіння церкви і створення умов для його реалізації: навчально-методичної бази; забезпечення необхідною кількістю приміщень для проведення занять недільної школи; оснащення навчальних приміщень оргтехнікою; сприяння розвитку різних форм

дитячого служіння; обов'язкового фінансування розвитку дитячого служіння.

Переосмислюючи форми та методи нашої праці, вбачаємо за доцільне використовувати нові та ефективніші підходи до служіння, але з обов'язковим збереженням євангеліського змісту. Це, зокрема, наступні методи:

- більш активний розвиток євангелізаційної роботи серед дітей поза межами церкви, відповідно до Христового доручення;
- залучення дітей до участі в служінні церкви, у масових заходах, у сімейному служінні;
- організація та проведення духовно-просвітницької роботи серед батьків щодо біблійних принципів і методів виховання дітей, їх відповідальності за дітей перед Богом та розуміння психології розвитку особистості дитини;
- пропагування та зміцнення інституту сім'ї й активне поширення сімейних цінностей поза межами церкви.

Спостерігаючи в суспільстві руйнування інституту сім'ї, поширення аморальності і «содомських» гріхів, що несе велику загрозу для дитячого життя, пропонуємо консолідувати зусилля з іншими християнськими конфесіями щодо активного збереження та пропагування біблійних цінностей сім'ї, біблійної моделі сім'ї через ЗМІ, проведення навчальних семінарів та ін.

Ми щиро вдячні за взаєморозуміння та співпрацю. Зі свого боку докладемо всіх зусиль, щоб бути активними учасниками в поширенні Царства Божого через проповідь Євангелія для всіх народів і всіх вікових груп.

Від імені всіх учасників конференції завідділом дитячого служіння ВСЦ ХВЄ Л. Оніщук, відповідальні за дитяче служіння в обласних об'єднаннях церков ХВЄ, члени Педради.

Комісія США ініціює обговорення стану прав людини в Ірані

Комісія США з міжнародної релігійної свободи (USCIRF) висловила стурбованість з приводу порушень свободи віросповідання та прав людини в Ірані. На думку Комісії, ступінь обмеження прав і переслідувань представників різних релігійних груп досяг небаченого рівня, що характеризується наявністю постійної загрози для життя і безпеки багатьох віруючих, – повідомляє Інститут релігійної свободи.

USCIRF відзначає, що з часу президентських виборів в Ірані, які відбулися у червні 2009 року, забезпечення прав людини та релігійних свобод в цій країні погіршилося настільки, як ніколи раніше з перших днів ісламської революції.

Релігійні меншини, включаючи різні християнські групи, мусульман-суннітів, євреїв і послідовників віри Багаї, страждають від зростаючих переслідувань і тюремних ув'язнень. У цей же час спостерігаються вбивства, арешти і фізичне насильство стосовно реформаторів, етнічних меншин, журналістів, правозахисників, жіночих груп та інших активістів. За повідомленням USCIRF, релігійних і політичних дисидентів часто намагаються засудити за сфабрикованими звинуваченнями в злочинах проти національної безпеки, в богохульстві, пропаганді проти влади і критичі ісламської Республіки Іран.

БОЖІ ЛЮДИ

Сергій Хомич
Єпископ Білорусі

ідеологічну вертикаль, але кілька місяців тому на прес-конференції він заявив, що ця система не діє і що варто спробувати жити згідно з Біблією.

І це сказав той, хто кілька років тому на запитання кореспондента про його релігійні переконання відповів, що він – православний атеїст.

Тому наше серце радіє – ми віримо, що й над Білоруссю Боже сонце ще буде світити. А Україна розміщена південніше – тут Сам Бог велів, щоб тепло було.

Апостол Павло адресує своєму співпрацівнику Тимофію, з яким його пов'язували дружні взаємини, дуже цікаві слова: «Але ти, о Божа людино... женися за правдою, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю» (1 Тим. 6:11-6). Звертаючись до Тимофія, Павло не згадує про його єпископство, не називає сану – говорить як до Божої людини.

Сьогодні я хочу до всіх нас звернутися цими словами. Ми – люди Божі! А значить, Божа власність. Ми належимо Богу! Ми не свої, а тому не можемо жити для себе. Ми не належимо нашим друзинам, нашим сім'ям – це все тимчасове. І чи живемо ми, чи вмираємо, – ми Господні, бо велика ціна заплачена за нас.

Ми – представники Бога на землі. Люди, дивлячись на нас, читають п'яте Євангеліє. Тому Бог дає нам Свою владу і Свої повноваження. Ми маємо владу тут, на землі, наступати на змії, скорпіонів і на всю силу ворожу. І ніщо не зашкодить нам. Амінь.

Хай квітне пустиня

Василь Рутьов
Єпископ Узбекистану

Вітаю всіх Іменем і любов'ю Господа. Маю привілей бути з вами і передати вітання від церков Середньої Азії. П'ятидесятирічний союз Середньої Азії об'єднує церкви Узбекистану, півдня Казахстану, Туркменії. Ми маємо також дуже тісні і дружні стосунки з церквами Таджикистану і Киргизії. Фактично, ми всі належимо до одного братства, тільки розділені регіональними кордонами.

Я також маю привілей належати до українського народу – мій батько українець, мама – українка по материнській лінії, і сам я виріс в українському селі. Правда розміщене воно в Казахстані. В 1926 році за сталінського режиму сім'я моїх діда і бабусі була вислана в Казахстан за віру в Христа. Сталін не розумів, що, виселяючи християн з центральних регіонів України і Росії, він тим самим сприяє поширенню Євангелія.

Церкви Центральної Азії донині відчують вплив України. Справді всюди простежується український слід. У нас, у всякому разі, він відчувається дуже сильно. Для мене дуже пам'ятний приїзд до нас Василя Боєчка – здається, це було наприкінці 80-х років минулого століття.

Церкви Узбекистану пов'язані з Україною і в навчальних програмах. У Київській семінарії, у Київському біблійному інституті, в Тернопільській біблійній школі навчаються наші студенти. Через відомі обставини в нас немає своїх навчальних закладів, тому ми посилаємо своїх студентів до вас на навчання. Висловлюю всім вам сердечну подяку за участь у тому пробудженні, яке спостерігається сьогодні в Узбекистані. Старший єпископ у нас – Сергій Олексійович Нечитайло; думаю, його прізвище також вам про щось говорить. Я, його перший заступник – також українець. Хоча наше

братство багатонаціональне. В Узбекистані живе близько 50 націй, і в Ташкентській церкві зібрані представники близько 50 націй, але український вплив дуже сильний. І ми дякуємо Богові за те, що ви є.

У нас прекрасний клімат, багато води, в Узбекистані дощів не так багато. Є місця, де на день для людини відводиться лише літр чистої води. В Каракалпакиї чай заварюють в такій коричневі воді, що чай туди вже можна і не класти. Крім того, та «бурда» солена на смак.

Мене захоплюють масштаби України. У вас так багато церков, і вони такі численні. У нашому братстві приблизно 30 тисяч чоловік. Для України це мало, а для Узбекистану доволі вагома цифра. Пробудження в Узбекистані почалося де в 90-х роках. І це нагадує мені квітучу пустиню. Коли ти в лісі і навколо багато дерев, тебе не дивує зелень. У квітучому саду ти не дивуєшся квіту. Але чи бачили ви коли-небудь квітучу пустиню? Це прекрасне видовище, коли на пустиню зливається дощ і появляються різноманітні квіти, трава, квітучі кущі.

Якщо провести паралелі в духовному світі, то можна сказати, що пустиня Центральної Азії була полита дощем євангелі-

зації. І з 90-х років почалося пробудження місцевих національностей. Їх увірвало близько ста тисяч. І нас це просто захоплює. А взагалі, церква в Узбекистані існує приблизно з 1935 року, але представлена вона була, в основному, тільки європейцями. Та коли в 90-х роках до церков почали приходити представники місцевих національностей, це було прекрасне видовище. Сьогодні ми маємо національні узбецькі, киргизькі, таджицькі, туркменські церкви. І це тішить – Господь почав Своє пробудження в цих республіках. На них так само приємно дивитися, як на квітучу пустиню. Дощ Господнього благословення покрити церкви Центральної Азії.

«Завжди радійте!» – закликає нас Слово Боже (1 Сол. 5:16). Причини для радості є. Навіть тоді, коли ми проходимо долиною плачу – тоді відкриваються джерела, і дощ покриває нас благословенням. Церква в Узбекистані знає, що це таке – радіти у скорботі. У нас обмежена можливість для проведення Богослужінь, для проповіді Євангелія, ми знаємо, що таке в'язні сумління – вони в нас є. Знаємо, що таке штрафи за проведення Богослужінь. Нам категорично заборонено вести будь-яку роботу серед дітей і молоді. Ми знаємо, що таке закриття домів молитви і заборона збиратися на служіння. Але ми не сумуємо. Ми розуміємо, що це дає нам можливість жити в благодатний час, відкриваючи все нові і нові джерела в Ісусі Христі. І всім нам я бажано завжди радіти.

Далі в Послання до солунян читаємо: «Безперестанку моліться! Подяку складайте за все, бо така Божа воля про вас у Христі Ісусі» (1 Сол. 5:16-17). І вірш 25: «Браття, молитесь за нас!». Ми відчувемо зв'язок з Україною, з українськими церквами і просимо молитися за нас. Вірю, що на небесах ви зустрінетеся з братами і сестрами з узбецького, киргизького, таджицького народів і потішитесь своєю участю в їх спасінні.

Через сто років актуальним буде одне – що ми зробили для Ісуса

Ми – плід тієї віри і того посвячення, тієї надії в Господі, що їх мали наші батьки. Коли 20 років тому я прийняв рішення, що буду проповідувати Євангеліє в Росії, мій пастор Іван Данилович Трюхан справив на мене більший вплив, ніж хто-небудь інший зі служителів Господніх в цьому житті взагалі. Я вірю, що ми маємо величезну спадщину, яка здатна змінювати людські долі. Вона передається нам з часів апостолів і Самого Ісуса Христа.

Едуард Грабовенко
Старший єпископ
Російської Церкви ХВЄ

схилився перед Ісусом Христом, але так і не зрозумів, з Ким він мав справу.

Якби тільки він розумів, з Ким щойно розмовляв, якби отримав відкриття Царства Божого, ми б, напевно, читали ще кілька розділів з Євангелія, які б розповідали про його служіння, про великі діла, які Бог чинив через нього. На слова Ісуса про необхідність дотримання заповідей чоловік відповів, що робить це від днів юності своєї. Він вивчив все, окрім одного, – він не зрозумів, Хто говорив з ним.

Я вірю, що перед приходом Ісуса Христа настане час, коли ми, як мужі Ісасхарові, будемо знати, що і коли треба робити. Браття, не обманюймося. Політичні сезони приходять і відходять. Я не знаю, що очікує нас завтра. Але знаю одне – ми повинні робити не те, що хочемо, а те, що повинні.

Якщо Бог закликає нас розпочати життя, то розумний син буде це робити, а безумний у цей час спатиме. Тисячі поселень і сіл ще не досягнуті Євангелієм. Росія – це, фактично, ще не орана нива. Скільки б людей ми туди не послали, все одно буде мало.

Нам треба розуміти час, в який ми живемо. Бо ми часто економимо ресурси, щось плануємо, жаліємо послати того

чи іншого брата, мовляв, він нам самим потрібен. Але якщо ми хочемо зібрати найкраще для Царства Божого, то мусимо найкраще і сіяти. Бо ми живемо для Бога.

Через сто років зовсім не матиме значення, у яких квартирах ми живемо і в яких країнах, на яких автомобілях їздимо і скільки грошей заробляємо. Через сто років актуальним для нас залишиться тільки одне – що ми зробили для Ісуса. Ми повинні зрозуміти, що Бог покликав нас до цілком певних речей, і ми повинні їх робити.

Одного разу Петро запевняв Ісуса, що не покине Його, навіть якщо всі покинуть, і готовий померти за Нього, якщо буде потрібно, – так сильно Петро Його любив. Петро дивився на учнів Ісуса і думав, що Господь не має на кого покластися, тільки на нього.

І далі – одна з найбільших криз служіння – відречення Петра. Як глибоко помилився той чоловік. Він не зрозумів, що сталося. І після цього Ісус запрошує його на обід. Коли Петро повністю розчарувався і вирішує далі ловити рибу, Ісус говорить, що хоче мати з ним справу. «Чи ти любиш Мене, Петре?».

Браття! Задаймо кожен собі запитання, чи ми любимо Господа, а чи стали просто номенклатурними чиновниками, релігійними діячами, які розчарувалися в людях і втратили всіляке бажання щось робити. Де ти сьогодні у своїх стосунках з Богом?

Петро справді любив Ісуса, але після третього запитання, чи він любить Його,

засмутився. Уявіть людину, яка думає про те, що сталося кілька днів тому. Ніч, напевно – і твоє відречення від Господа. Тому Петро міг розуміти, чому Ісус запитував, чи любить він Його. Він згадав свою обіцянку, своє відречення і засмутився. Він думав, що Ісус говорить з ним про минуле. А Ісус говорив про майбутнє.

Більшість із нас, оглядаючись на пройдений шлях, згадують зроблені помилки. Але Бог, звертаючись до Своєї улюбленої Церкви, говорить не про минуле, а про майбутнє. Він закликає нас робити не те, що ми хотіли, а те, що ми повинні робити. Це для нас привілей і честь – приводити людей до Христа.

Один із своїх улюблених віршів Біблії хочу залишити для вас як побажання: «Було тобі виявлено, о людино, що добре і чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно» (Мих. 6:8).

Чинити правосуддя. Найбільша несправедливість на цій землі – це не політичний обман, не мізерна зарплата, не економічна криза. Найбільша несправедливість – народитися на цій землі, прожити на ній все своє життя і ніколи не почути звістку про Ісуса Христа, тому що Церкві не було до тебе діла.

Як людина може спастися, як вона може отримати вічне життя, якщо їй ніхто ніколи не благовістив? Бог покликав нас відновити справедливність. Найвища справедливість на землі – дати кожній людині хоча б один шанс почути про Ісуса Христа.

48 років тому Бог явив мені Свою милість. Моя мати помирала. Вона була одержима демонами і не могла розмовляти. Спілкувалися ми через записки. І тоді ми вперше зустрілися з людиною від Бога, сповненою Духа Божого. Той чоловік проповідував Євангеліє в нашому селі. Він помолився за маму, і вона одразу була звільнена і знову почала розмовляти. Це було в 1962 році.

РОБИ БІЛЬШЕ

Вільям Джонсон
Голова Ради євангельських
церков Пакистану

нести Євангеліє в ті місця. Це 50 тисяч поселень. І Він закликав мене йти туди. Я вигукнув: «Господи, це ж мусульманська країна. У мене немає ресурсів. Я навряд чи можу щось зробити». І дав Ісусові добру пораду: доручити цю справу комусь іншому. А Він запитав мене, наскільки я відданий Йому. Я відповів, що відданий на 325 церков. І тоді Він промовив: «Роби більше. Роби більше. Роби більше. Я скоро гряду».

З того часу це бажання полум'яніє в моєму серці – робити більше, тому що Ісус скоро гряде. І з того часу я мрію започаткувати 50 тисяч церков. Це домашні церкви, які складаються з 10 сімей.

Бог дав мені бажання євангелізувати Пакистан, і в моєму серці горить прагнення досягти Євангелієм хоча би 10 мільйонів людей в цій країні і підготувати чверть мільйона служителів для цих церков.

У нашій країні триває переслідування. Але Бог тримає все у Своїх руках. Він має Свій шлях для того, щоб це зробити. У 2002 році завдяки Богу стало можливим використовувати кабельне телебачення. Сьогодні 500 тисяч людей мають можливість дивитися християнське телебачення 24 години на добу. Кожного дня сотні людей приходять до пізнання Ісуса Христа через ці програми.

У нас є можливість, але є й проблеми. та Бог робить можливим відкриття нових церков в країні. Ми утворили Раду п'ятидесятиницьких церков Пакистану, яку я маю честь очолювати. Користуючись нагодою, передаю вам вітання від членів Ради і від 150 тисяч членів церков у нашій країні.

Парламент визначив цілі у соціальній та гуманітарній сферах

Верховна Рада ухвалила в цілому як закон Державну програму економічного і соціального розвитку України на 2010 рік. До другого читання документ зазнав багатьох змін та уточнень, у тому числі й у сфері державно-церковних відносин та соціальної політики уряду.

Серед іншого парламент підтримав поправки Миколи Томенка (БЮТ) до підпункту «Утвердження свободи совісті та віросповідання» у розділі «Гуманітарна сфера».

У цій сфері в ухваленій редакції Державної програми до цілей та очікуваних результатів додано наступне речення: «Налагодження конструктивного співробітництва держави і релігійних організацій у пропагуванні сімейних цінностей та здорового способу життя».

Крім цього у 2010 році держава взяла зобов'язання докласти зусиль щодо «забезпечення рівних умов для діяльності релігійних організацій, недопущення тиску на них».

У сфері політики підтримки сім'ї, дітей та молоді Державна програма у розділі «Соціальна політика» визначає одним із основних завдань пропаганду та формування здорового способу життя. Зокрема шляхом збільшення кількості молоді, залученої до здорового способу життя.

При цьому серед головних пріори-

тетів державної соціальної політики визначено утвердження патріотизму, духовності, моральності та формування загальнолюдських цінностей.

У документі констатується: «На сучасному етапі наявні проблеми зайнятості, криза моральності та толерантності, прояви ксенофобії, поширення наркоманії, алкоголізму, тютюнопаління та наслідки, які їх супроводжують: злочинність, ВІЛ/СНІД, соціально небезпечні хвороби тощо у молодіжному середовищі».

У зв'язку з цим Державна програма передбачає «забезпечення правових, економічних та соціальних умов для функціонування і зміцнення сім'ї, формування відповідального ставлення батьків до виховання дітей». Відповідні заходи уряду мають сприяти зміцненню повної сім'ї з дітьми, формування позитивного ставлення до родини з двома та більше дітьми, а також зменшення кількості дітей, народжених у незареєстрованому шлюбі.

Крім цього планується докласти зусиль до реалізації права дитини-сироти та дитини, позбавленої батьківського піклування, на виховання в сімейному оточенні, активізації національного усвоєння, запобігання бездоглядності та безпритульності серед дітей, реформування інтернатних закладів.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

«А Мойсей пас отару тестя свого їтра, жерця Мідіянського. І провадив він цю отару за пустинню, і прийшов був до Божої гори, до Хориву. І явився йому Ангол Господній у полум'ї огнюному з-посеред тернового куща. І побачив він, що та тернина горить огнем, але не згорає кущ. І сказав Мойсей: Зійду но і побачу це велике видіння, чому не згорає та тернина? І побачив Господь, що він зійшов подивитися. І кликнув до нього Бог з-посеред тієї тернини і сказав: Мойсею, Мойсею! А той відказав: Ось я! І сказав Він: Не зближайся сюди! Здійми взуття своє з ніг своїх, бо те місце, на якому стоїш ти, земля це свята! І сказав: Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісаака й Бог Якова! І сховав Мойсей обличчя своє, бо боявся споглянути на Бога!» (Вих. 3:1-6).

Як служителі, ми потребуємо сили Божої, бо ми виснажуємося, ми втрачаємо натхнення, втрачаємо вогонь у своїх служіннях – це треба визнати. І ми потребуємо присутності Божої. А Писання говорить, що Євангеліє – це Божя сила. Це найвірніше пророче слово, найсильніша зброя наша.

Мойсей пас овець свого тестя. Старий Заповіт в дуже стислій формі подає нам істини. Тільки уявіть – чоловіку 80 років, це вже дуже поважний вік, та однак він не має свого стада і 40 років пасе не своїх овець.

Браття, Церкву Бог створив не для нас, навпаки, нас Бог поставив служити в Церкві. Іноді ми піддаємося спокусі посприяти, щоб десь прозвучало наше ім'я. Але це не наша Церква, це власність Ісуса Христа, куплена Його кров'ю.

Мойсей пас овець свого тестя (і, можливо, теж). Відомо, що в зятя з тестем і тещею особлива любов. Яків пас овець

Приклад Мойсея

Віктор Прохор
Президент Міжнародної
асамблеї християн
віри євангельської

відбував на полі час – він ретельно виконував свою працю. Він пильнував, аби жоден хижак не зашкодив стаду. Не думаю, що батько дуже би його сварив, коли б леву чи ведмедю вдалося роздерти яку вівцю – головне, що син живий залишився. Але Давид міркував не так. Він пас овець, вкладаючи в це поняття необхідну турботу про поживу для овець, про їх безпеку.

Ми всі потребуємо поживи для стада. І немає кращої поживи, ніж та, яку дає нам слово від Господа. Ніщо так не надихне церкву, не збудує її, як слово, яке ви отримали від Господа.

Ми не завжди хочемо його говорити, боячись, як би кого не зачепити своєю проповіддю. Браття, Слово Боже проникає до поділу душі і духа, тому воно не може не зачепити. Не треба цього боятися. Отримуйте слово від Господа, проповідуйте його, передавайте церкві – це ваше служіння.

Іноді ми хочемо показати своє лице – як гарно це звучить: служіння Віктора Прохора. Але написано, що всі народи поклоняться не перед нашим іменем, не перед нашим лицем, а перед Іменем Ісуса Христа. Церква – це не підставка для нашого лица, це можливість для того, аби ми показали лице Ісуса.

Ми повинні дбати, щоб у всьому, що ми робимо, було видно Ісуса. Мойсей закрив своє обличчя, щоб було видно Господа. Це приклад для нас. Нам треба пасти Боже стадо, вести його і ховати своє обличчя, вказуючи на Ісуса.

Доказ духа і сили

Олександр Бабійчук
Єпископ церков ХВЄ
Херсонської області

«І я в вас був у немочі, і в страху, і в великій тремтінні. І слово моє й моя проповідь не в словах переконливих людської мудрости, але в доказі духа та сили, щоб була віра ваша не в мудрості людській, але в силі Божій!» (1 Кор. 2:3-5).

Для багатьох із нас цей текст дуже знайомий, зрозумілий, але водночас він наводить на деякі роздуми. Тут спостерігається поєднання кількох станів. По-перше, Павло говорить про немочі і про страх, і одразу ж про духа і силу. Думаю, що для служителя, який проповідує Євангеліє, це не прості слова. Слово, яке має силу, має наслідок. Слово, яке впливає, має результат. Слово, яке не має сили, не має певного впливу, не має і результату.

Тут зібралися ті, для кого результат – понад все. Апостол Павло розумів, що його служіння, його труд, його жертвенність спрямовані тільки на одне – щоб був результат. Будучи вільним від усіх, він, за його ж словами, зробився для всіх усім, щоб був результат.

На результат служіння апостола впливало те, що можна назвати словом «з'явлення». Про це в Біблії говориться немало. Наприклад, коли був збудований прекрасний храм Соломона і настав

останній момент освячення, Соломон звершає молитву і священники починають виконувати свої функції. І раптом з'явилася слава Божя.

Соломон і священники не планували цього. Вони просто робили те, що треба було робити. Але у всі їхні плани, програми і церемонії щось втрутилося. Написано, що з'явилася слава Божя. Коли це сталося, повернулося все. Всі плани і програми.

Коли слава Божя з'явилася при посвяченні скинії, це було вражаюче видовище. Коли Господь на горі Сінай давав Свій Закон, з'явилася Його слава. Це перевищило очікування Мойсея. Гора почала тремтіти, і весь народ затрепетав від того, що відбувалося.

Я задаю Господу питання, як Він реагує на моє служіння. Для мене дуже важливим показником реакції Бога є не те, як я говорю, скільки я знаю, а те, як Господь підтримує моє служіння, тобто Божя частка в цьому служінні.

Апостол Павло у процитованих вище віршах з Першого послання до коринтян теж говорить про Божу частку. Це особлива частка в житті кожного з нас. Коли ми, як служителі, говоримо слово, то очікуємо, щоб воно досягло своєї цілі. Ми настановляємо, даємо поради, проводимо пасторські бесіди, звершуємо молитви клопотання, настановляємо молодих – якого результату досягає наше слово?

Коли Господь говорив слово, одразу ставалося так, як Він говорив. Сказав, щоб сталася твердь, – і сталася твердь. Сказав, щоб проросли трава і дерева – і сталося так. Слово, яке говорив Господь, завжди мало результат. Воно запускало в дію всі закони всесвіту.

Коли ми говоримо слово, ми очікуємо певної дії. Особливо коли складається якась певна проблемна ситуація. Іноді виникає напруга в церквах, напруга між

служителями – це погано, але це буває. І коли ми починаємо в тій ситуації говорити – там часто не до проповіді, там просто говориш, і говориш так, щоб слово твоє мало результат. Коли ситуація дуже складна, ти говориш, а тебе чомусь не хочуть слухати, і це дуже засмучує. Кожному служителю хочеться, щоб його слово мало вплив.

Павло був такий самий, як ми. Він переживав і страх, і немочі. А чи буде якась дія від немочі? Або коли ти сам у страху, чи можеш виступити проти якихось непростих ситуацій? Павло розумів, що він, як людина, повинен перебувати в Божих рамках, і тоді наставав момент, коли приходила Божя сила і робила певну роботу. Павло розумів, що не його інтелект – а він, очевидно, був дуже освіченою та інтелектуальною людиною – не його якісь переваги можуть допомогти йому в служінні, але те, що він називає доказом, з'явленням сили і духа.

Сучасний служитель – це не просто освічений інтелектуал, це людина, яка знає, коли приходить з'явлення духа і сили. У всякому разі, так повинно бути. Тільки такий служитель буде мати результат. Тільки в трепеті і смиренні в людський фактор приходить сила. Дух Святий приходить і починає впливати у твоє серце, починає діяти, і це впливає на всіх. Це запам'ятовується на десяти і десятки років. Особисто я пам'ятаю деякі проповіді, які слухав 30 років тому. Пам'ятаю, тому що це були проповіді в душі і силі.

А чи можемо ми якось вплинути на це? Зрозуміло, що покора перед Богом – це наша справа і наш обов'язок. Ми повинні дбати про це. Але чи можемо ми якось впливати на з'явлення Божої сили?

«А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в тайні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно» (Мт. 6:6). Виявляється, твоє явне, те, що будуть бачити у твоєму служінні інші, залежить від твого таємного. Господь уважно дивиться на наше таємне. Те, що заховане від ока ближніх, але відкрите перед Ним. Він бачить наші мотиви, те, чим наповнене наше серце. І коли ці мотиви правильні, приходить Його сила – те єдине, що може зробити нас впливовими, а наше слово – переконливим.

«Тож благаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співучасник слави, що повинна з'явитись: пасіть стадо Боже, що у вас, наглядуйте не з примусу, але добровільно по-Божому, не для брудної наживи, а ревно, не пануйте над спадком Божим, але будьте для стада за взір. А коли Архіпастир з'явиться, то одержите ви нев'янучого вінка слави. Також молоді коріться старшим! А всі майте покору один до одного, бо Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать! Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повишив» (1 Петр. 5:1-6).

У житті християн є багато ворогів, з якими доводиться боротися. Вони діють через нашу плоть і гріховну природу. Одні явні й відкриті, інші приховані, замасковані. З одними людина намагається якось боротися, інших навіть не вважає ворогами.

Одним із таких внутрішніх ворогів для служителя Христового є гордість. Що би хто не казав, ми мусимо погодитися, що немає людини, яка була б абсолютно вільною від гордості. Гордість проявляється в нас з самого дитинства і зростає в міру того, як зростаємо ми. Ми успадковуємо її від батьків через гени, через виховання, і вона росте, хочемо ми того чи ні. І росте чомусь значно швидше, ніж смирення. Вона крокує з нами по житті, самоутверджується, і їй приємно чути похвалу, честь і визнання на свою адресу.

Звичайно, у цьому питанні треба бути розсудливим, бо часто похвала служить благословенням, підбадьоренням — це розумів наш Господь Ісус Христос, розумів апостол Павло. Але треба пильнувати, щоб з похвали не скотитися в лицемірне улецування людини, яке підносить її у власних очах. Крім того, коли ми когось хвалимо, тим самим ми огоро-

Трагедія фарисея

Степан Касянюк

джуємо себе від власної гордості. Горда людина не дуже стане хвалити іншого.

То що ж таке гордість? Це почуття власної гідності, самоповаги, задоволення від досягнутих успіхів, почуття своєї зверхності в будь-чому, надмірно висока думка про себе і зневага до інших, зазнайство і високомірність.

Для Бога немає нічого гідкішого від гордості, тому що в основі її лежить самообожнювання. Бог створив людину людиною і хоче, щоб вона такою залишалася. А людина весь час хоче стати Богом — і почалося це ще в Едемському саду. Протилежність гордості — смирення. І якщо гордість — це те, що найбільш відрізняє для Бога, то смирення — найбільш приємне.

У церкві, у братерстві як гордість, так і смирення проявляються у наших взаємовідносинах. Апостол Павло пише в Посланні до римлян: «Любіть один одного братньою любов'ю, випереджайте один одного пошаною» (Рим. 12:10). Але нашій природі властиво підноситися над іншими, вважати себе трохи іншими, трохи кращими. Цей дух фарисея, що молившись в храмі, такий близький нам! Трагедія фарисея полягала в тому, що в нього не було смирення. Можливо, морально він стояв вище за митника, в якого було так багато вад. Але перевагою митника було те, що він мав смирення і визнавав свою низькість перед Богом. І Господь оцінив це смирення. Митник пішов додому більш оправданий, ніж фарисей.

А як з цим справи в нас? Чи немає у

нас, у наших взаєминах самохвальства, зверхності над нижчими від нас у служінні людей? Мовляв, я таки кращий, таки мудріший, таки інтелігентніший. Ми іноді звисока дивимося на непомітних людей, але Бог дивиться інакше. Бог дивиться на серце, на смирення, і може, в цьому непомітному дідусеві чи в тій непоказній бабусі Він бачить таку красу, таке смирення, таке благородство, яких немає у нас із вами.

Коли римський сотник просив Ісуса вздоровити його слугу, то сказав, що недостойний, аби Господь зайшов до його дому, хоча люди, які знали сотника, свідкували про нього як про достойну людину. І як Ісус оцінив його? Він сказав, що в усьому Ізраїлі не знайшов був такої віри. Бог дав сотникові Свою благодать, і його слуга був зцілений.

У 146-му псалмі сказано, що Господь

підтримує смиренних. Апостол Яків закликає впокоритися під міцну Божу руку, і тоді Господь тебе піднесе. У Приповідях читаємо, що перед славою йде смирення. А задумаймося, чому Бог так благословив Соломона. Тому що той був смиренний, особливо замолоду.

А як у нас? Чи немає серед нас таких, хто б підносився, шукав слави, визнання... І вже не знаєш, як підійти до такого чоловіка, особливо коли він обдарований, коли має, скажімо, особливі здібності як проповідник. І так вже виріс у своїх очах, що й не наблизишся. Для закріплення свого іміджу такі люди іноді використовують кафедру, щоб розхвалити свої досягнення, підтвердити свою популярність, свій розмах.

Але коли ти вертикально піднімаєшся вгору, то можеш так само вертикально стрімко впасти. Бо Бог Своєї слави нікому не дасть. Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать. Його принципи незмінні: хто підноситься, той буде понижений, а хто понижується — того Бог піднесе.

Слово Боже застерігає нас, щоб ми не величалися один перед одним. Бо «що ти маєш, що б ти не взяв? А коли взяв, то чого чванішся, ніби не взяв?».

Як важливо розуміти, що все, що ми маємо, — здібності, таланти, духовні дари, організаторські задатки, успіх у бізнесі — це все не наше, усе дається нам тільки по благодаті. Уся наша велич, наша краса, достоїнство і благородство не в тому, що вийшло від нас в напрямку Бога; наша велич, сила, наші здібності — в тому, що вийшло від Бога в напрямку до нас. Бог не приймає нічого, що вийшло не від Нього. Він приймає тільки те, що вийшло від Нього і пройшло через нас.

Бог не прийде у немирне серце, як би ми цього не хотіли. Я можу щось означати у своїх власних очах, але Бог не прийме моє поклоніння, не прийме моє служіння і мою жертву, якщо це не буде підкріплене моїм смиренням. Можна вдавати пoboжність, багато працювати і вкладати

себе в служіння, але все, що виходить від нас, а не від Бога, залишиться з нами і далі не піде.

Чому Бог так возвеличив Івана Христітеля, назвавши його одним із найбільших пророків? Основна причина величчя Івана Христітеля полягала в його глибокому смиренні. Ціль його життя була одна — «Йому належить рости, а мені маліти».

Браття, навчимося впокорятися. Не молимося, щоб Бог цьому нас навчав — бо буде біда, коли Він почне нас впокоряти. Ми самі маємо цьому навчитися, на нас Він кладе цю відповідальність.

Історія євангельського руху, історія духовних пробуджень знає, яким трагічним може бути кінець людей, які добре і благословенно починали своє духовне життя. Після Другої Світової війни в Канаді в Саскачевані почався великий духовний рух під назвою «Пізній дощ». Туди з'їжджалися люди не лише з усієї Америки, а навіть з Європи. Там переживали Божу силу, благословення, оновлення, хрещення Духом Святим, оздоровлення. Там відновилися всі дари Духа Святого. І врешті-решт лідер загордився і став неконтрольованим, некеруваним. У результаті він впав у блуд і дискредитував дари Духа.

А згадаймо Вільяма Бранхама. Кінець його був трагічним. І таких імен можна назвати немало. Причиною їхніх падінь і розчарувань була гордість. Це єдиний гріх, через який диявол впливає на людину, не викликаючи в ній почуття вини й осуду. Приповіді застерігають, що перед падінням гордість іде.

«Бо так промовляє Високий і Піднесений, повіки Живущий, і Святий Його Ім'я: пробуваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених!» (Іс. 57:15).

Ми так хочемо цього оживлення, цього Божого життя в нас самих, у наших церквах, у нашому братстві. А для цього нам треба смирення — тільки смиренням Бог дає Свою благодать.

Церква Божого Спасіння

Ліси, велика кількість озер, річок, гарні краєвиди, чисте повітря, привітні люди — це коротка характеристика і водночас безцінний скарб Рівненщини. Саме в Рівному народилася церква, якій дали ім'я — церква Божого Спасіння.

Історія народження церкви розпочалася з бажання Божих людей донести світло Євангелія до Рівного. Протягом чотирьох років починаючи з 1991-го в Палаці дітей та молоді проходили євангелізаційні зібрання. Свідectва, псалми, проповіді, молитви лунали зі сцени, де колись проспівалися людина, її розум і сила.

Місія «Добрий Самарянин» на чолі з братами Радчуками за допомогою Слова сіяли зерна істини в серця людей. Але як насіння, яка впала на ґрунт, має прорости, так і Слово, що потрапило в людське серце, має дати плід.

Коли довелося шукати нове приміщення для проведення служб, браття молилися, кликали до Господа, адже стільки людей приходило, стільки гарних свідчень, прекрасні результати молитов — і саме в цей момент закриваються двері. Чому?

Бог знав, чому. Контингент не так давно збудованого мікрорайону Ювілейного в основному складався з людей молодих та енергійних, багато з яких працювали вчителями, лікарями, інженерами. І саме там Бог передбачив створення нової церкви. Упродовж року євангелізаційні зібрання проводилися просто неба в парку відпочинку «Хімік» на Ювілейному. Так народилася церква. Частина людей відвідували зібрання ще з часу, коли збиралися в Палаці дітей і молоді, але більшість були новонавернені.

1995 рік, свято Трійці — саме цей день офіційно вважається днем народження церкви Божого Спасіння. Першим пастором церкви став Сергій Ільницький, молодий та енергійний служитель. Девізом його служіння були слова: «Для людини це неможливо, але для Господа можливо все!». І це дуже підбадьорювало, коли було важко, коли опускалися руки. Дяка Господу, саме завдяки Його старанням церква встояла, почала рости і розвиватися.

Через три роки пастором церкви стає директор місії «Добрий Самарянин» Ярослав Кулінич. Саме при ньому кількість членів церкви зростає майже до 200 чоловік. Зібрання проходили спочатку в малому залі Палацу культури «Хімік», а потім, коли вже не вистачало місця, перейшли у великий зал, який вміщав до 800 чоловік. Дуже багато людей приходили послухати Слово, поспівати псалми або просто відпочити душою. Святокові недільні зібрання були особливо велелюдними — люди прагнули Істини, шукали Христа. Кожного, хто ви-

ходив на покаєння, оточували особливою увагою, задіявали у служінні, щоб людина з самого початку відчувала любов і розуміла, що церква — це живий організм.

У 2003 році пастор, як і його попередник, переїжджає до Америки. Церква вже налічувала близько 200 членів, тому було прийнято рішення вибрати двох пасторів — Віталія Зозулю, який майже з самого початку заснування церкви був активним працівником і постійним помічником пастора, і Олександра Попчука. А Віктор Денисюк, Валерій Пилат, Ігор Ушаков та Анатолій Захарук, які успішно пройшли випробувальний термін, у 2004 році були рукопокладені на служіння диякона.

7 січня 2007 року церква святкувала відкриття нового дому молитви. Були запрошені майже всі тим чи іншим чином причетні до створення церкви: брати Радчуки, служитель братерства, співочі гурти «Салим», «Авен-Езер», «Вефіль» та багато-багато інших.

Приміщення дому молитви розраховане на 400 сидячих місць, але на відкритті довелося потіснитися — близько 1000 гостей приєдналися до молитви подяки Господу за появу нового світільника в Рівному.

Сьогодні церква Божого Спасіння живе та розвивається. Ведеться робота з безпритульними і служіння у в'язниці. Окрім Богослужб, проводяться євангелізаційні і святокові зібрання, а також спеціальні зібрання для інвалідів, для маленьких дітей, для інтелігенції. Проводяться семінари на різні актуальні теми. Церква бере активну участь в житті братерства.

Цього року церква Божого Спасіння відзначила 15-ту річницю свого народження. Нинішні християни передають євангельську новину, яку отримали від попередніх поколінь, у прийдешнє.

«Ото Він із хмарами йде, і побачить Його кожне око, і ті, що Його прокопили були, і всі племена землі будуть плакати за Ним. Так, амінь!» (Об. 1:7).

«Ото, незабаром приходжу, і з Мною заплата Моя, щоб кожному віддати згідно з ділами його... А Дух і невіста говорять: Прийди! А хто чує, хай каже: Прийди! І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об. 22:12, 17).

Немає потреби говорити, в який час ми живемо. Ми – не просто генерація роду людського, який має якусь інформацію, ми знаємо Біблію, яку сьогодні цей світ не хоче знати і зухвало ігнорує. Як Божий народ, як Церква Христова, ми, мов у дзеркалі, бачимо відображення найголовніших Господніх застережень про останні дні світової історії.

Неможливо знати точний день, рік чи місяць підхоплення, але я впевнений, що ми критично наблизилися до цієї межі. Кожен, хто орієнтується на Боже Слово, розуміє це.

Нагадаю три великі істини, які нам звичає Христове вознесіння. Перша: Церква і суспільство без Духа Божого бездіяльні та неуспішні. «Ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете...» Апостоли хотіли незалежної держави, а Господь розумів, що фундаментом державності є Дух Божий. Якщо Його немає, то навіть якби з небес зійшли ангельські структури і конституції, усе буде марно.

Другу істину Господь сповістив через ангелів: «Не задивляйтеся...» Це означає, що Церква – не організація, яка споглядає чудеса, у тому числі й надзвичайні, але вона наслідок Христа. Про це Господь сказав, коли Його запитали, яким чином прийде Царство Небесне (17-й розділ Луки): «Царство Боже не прийде помітно, і не скажуть: Ось тут, або: Там. Бо Боже Царство всередині вас! І сказав Він до учнів: Прийдуть дні, коли побажаєте бачити один з днів Сина Людського, та не побачите... І скажуть до вас: Ось тут чи: Ось там, не йдіть, і за ним не біжіть!».

Сьогодні християнство перетворилося на формальну спільноту людей, яка весь час чогось шукає, весь час незадоволена і шукає чудес поза собою, не захотівши і не зумівши збудувати силу Божого Царства в собі особисто.

І третя істина Христового вознесіння – Ісус знову прийде. Уся діяльність Церкви від її заснування і до підхоплення полягає у перспективі очікування підхоплення Церкви. Кожна свідомо побожна людина повинна жити так, ніби живе останній день чи останню годину, запитуючи саму себе, чи може вона підписатися під словами Спасителя: «Я виконав справу, яку Ти мені доручив. Я прославив ім'я Твоє, а тепер дай Мені славу, яку Я мав у Тебе перше заснування світу».

Церква – це славетна інституція Господня, живий організм, і Божий народ повинен про це пам'ятати. Церква має два великі призначення від Господа: здолати сатану і стерти йому голову, що було проголошено ще в Едемі; і бути

Церква напередодні приходу Христа

Василь Боєчко
Єпископ

прославленою Церквою згідно з першо-священною молитвою Христа.

Біблія допомагає нам зрозуміти наш натуральний стан, оцінити самих себе, побачити, «чи в вірі ми», до чого закликає апостол Павло. Біблія – найкращий орієнтир, тест для визначення, що нас чекає в день Господній, який прийде для всіх людей несподівано, але про Божих людей сказано: «Ви не в темряві, браття, щоб той день не застав вас, як злодій уночі». Розібратися в цьому питанні нам допоможе послання до семи церков з Книги Об'явлення.

Але мусимо насамперед відмовитися від тієї усталеної і закріпленої теологічної концепції, що Господь писав ті послання тільки локальним церквам або церквам в відповідній історичний період.

Говорити, що ми живемо зараз в лаодикійському періоді, – це значить перекреслити все, що ми чули від наших гостей з Пакистану, Узбекистану, Індії. Це значить бути зухвальцем і не зауважувати того, що Господь робить в цілому світі.

Коли уважно читати послання, то зауважеш, що в кожній із тих церков, окрім лаодикійської, Господь бачить щось позитивне. Кожній із церков Господь дає поради до виправлення, до порятунку, до покавання. Мова йде, отож, про вселенську, планетарну Христову Церкву, в якій відображені всі плюси і мінуси, усі позитиви і негативи. І покликання Церкви якраз і полягає в тому, щоб вона позитивами перемагала негативи, щоб була духовно сильною і самобутньою, аби негативи не змогли її здолати. Ми не знайдемо ідеальної громади – у найкращій церкві на світі є якесь негативне явище.

Звернімо увагу на короткі характеристики кожної церкви.

Ефес – втрата першої любові. Це поразка церкви, про яку апостол Павло в Другому посланні до Тимофія пише, що їй дано не духа страху, а духа сили, любові і здорового розуму. Якщо церква втрачає любов Господню, це означає, що вона не може любити людей. Численні заяви про духовність, про дари, про відкриття, коли робляться жадливі розділення, посягання на пріоритет спасенної людини, – це трагедія. Це втрата любові.

Чи всі втратили любов Господню? Ні. Дехто нині з криком говорить, як йому вижити, як послати дітей до школи, коли там розбещеність ще з початкових класів, коли там наркотики. Господь ніколи не вчив нас втікати від дійсності. Ніколи не вчив панікувати перед світом, перед занепадом, перед тим, що хтось у межах церкви поводиться непорядно. Божа людина думає, куди грішник буде від неї втікати, а не куди втікати від грішника.

Смирна отримала найкращу характеристику. Але тій церкві довелося пережити зневагу від віровідступників, псевдохристиян, які «називаються юдеями, а вони не такі». Церква мусить пережити зневагу. Відомо, під якими ударами сьогодні Христова Церква з боку псевдохристиян. Мовляв, це релігія, яку треба знищити, традиція, консерватизм, архаїзм і багато такого іншого. Це зневага тієї великої істини, яку започаткував Господь і яку пронесли наші попередники і навіть сучасники через горнило страждань, і багато з них із цього поля бою не повернулися. Але чи повинна Божа Церква плакати, коли її хтось зневажає?

Хтось падає, хтось сміється, хтось гавкає – і служителі окремі кажуть, що, можливо, це теж Дух Святий. Не нам вирішувати, хто спасеться, а хто ні. Мусимо зрозуміти, натовість, хто йде дорогою євангельською, а хто – анти-євангельською. Дух Святий називає такі речі зборищами сатанинськими.

Пергам відзначився лженауками. Там, де церква не може відстояти живу євангельську істину, де вічне живе Боже Слово і віра, раз передана святим, не є пріоритетними, там, як дикий отруйний бур'ян, обов'язково виростуть лженауки. Зокрема, валаамова наука і ніколаїтство. «Валаам» у перекладі означає «розбещувач», ніколаїтство – «панування над народом». Там приходять розбещення моральне, там проповідник дозволяє собі жартувати, говорити надумані, іноді анекдотичні речі. Це проповідник, якого не поважають, біля якого посміються, але якого не хочуть наслідувати навіть

рідні діти. Але там, де фундаментом є Боже Слово, там лженауки місця для себе не знайдуть.

Тіятир – духовна некомпетентність. Це дуже важливо зрозуміти. Церква залежить від духовного, інтелектуально-культурного і загального стану свого служителя. Тому він і названий ангелом. Це не законодавець, а виконавець, не той, хто творить закони, а той, хто виконує доручення Законодавця. Господь насамперед дивиться на церкву через її служителів.

Сарди – одна з найгірших оцінок: самообман і неправильна самооцінка. Немає нічого трагічнішого, коли людина сама собою себе вимірює і важить. Це прелюдія антихриста, який не зважатиме ні на що, ні на яку релігію, традиції, але возвеличить себе понад все і поставить себе замість Бога.

Філадельфія – прекрасна церква. Там негативів майже немає, а є перемога силою Слова Божого. «Ти малу маєш силу, але не відкріси від Мене». Там є сила церкви, є правильне функціонування дарів Духа Святого, є духовна мудрість, яка черпається в джерелах Божого Слова. Той, хто наївся від Божого столу, від неглішних скарбів небесної манти і джерел небесної благодаті, знає, як нагодувати свою паству. І до того линутимуть люди. Його проповідь не перестане бути популярною за десятки і сотні років після нього. Він буде проповідувати і після своєї кончини.

Лаодикія – духовна безликість і самовпевненість. Людина не знає сама себе. Головний, фундаментальний камінь Нового Заповіту – «Син Людський прийшов не для того, щоб Йому служили, а щоб послужити і життя Своє віддати за людей». Немає нічого небезпечнішого, коли в церкві в особі пастиря чи лжепастиря появляється тенденція до так званого авторитаризму.

Авторитет і авторитаризм походять від одного латинського слова, яке означає впливовість і позитив. Але одну впливовість дає Господь – і самарянка, яка зустрілася з Господом біля колодязя, раптом стає авторитетом для цілого міста. А іншої впливовості досягаємо ми самі.

Авторитаризм – це захоплення, домагання слави. Соломон каже, що боротися за славу – неслава. І коли служитель Євангелія втрачає Божий авторитет в собі, він конче шукає інші критерії, щоби володіти людьми. Вже не впливати на них, а володіти ними. І з не авторитетним, але авторитарним служителем церква

поступово духовно деградує і стає мало не зомбованою. Їй будуть вказувати на конкретні беззаконня служителя, а вона кричатиме, як кричали колись про Ірода: «Це голос Бога, а не людини».

За авторитаризмом іде тоталітаризм – коли силою захоплюють не просто душі людські, але їхнє майно, їхні хати, навіть церковні каси. Досить згадати горезвісний «Кінгс-Кепітал», в сіті якого потрапили так багато людей, які називалися Божими людьми.

Як уникнути пасток авторитаризму, тоталітаризму, ніколаїтства, духовної некомпетентності, втрати любові до Господа, безликовості і самовпевненості? Ось кілька простих порад.

Відокремлення. Якщо ми не послухаємо наказу з Ісаї 52 чи Об. 18 – «Вийди, народе мій, з Вавилону і до нечистого не торкайся», якщо Церква духовно не відокремиться, як відокремлений був Ізраїль в Єгипті в Гошен-землі, як відокремилися юдейські юнаки від гидотного царського котла, то вона занепадатиме.

Авторитет Євангелія. Ми не маємо права шукати альтернативу єдиній фундаментальній основі, на якій збудована Церква. Треба невинно дбати про підвищення духовного стану і про натуральне функціонування дарів Святого Духа. Якщо пастирі не стануть духовними людьми, якщо вони не будуть володіти хоча б одним із трьох дарів – слова знання, слова мудрості і розпізнання духів, у церкві буде хаос, безликість і духовна анархія.

Біблійний статус служителя. Господь вибирає Собі служителів. «Пильнуйте себе і отару, в якій Дух Святий поставив вас...» Цей біблійний принцип вічний і життєдайний сьогодні.

Гармонійність стосунків пастирів та отари. Дуже важливе значення має те, як зросилися духовно пастир і отара, наскільки пастир жертвовно служить для отари, а церква любить і жертвовно слідує за своїм духовним керівником.

Єдність і наука. Той, хто каже, що читає тільки Біблію, а залишається у своєму недорозвиненому стані, має свої життєві формули, які далекі від біблійних. Один з таких, прочитавши в російському перекладі, що «праведник едва ли спасется», був переконаний сам і твердо переконував інших, що тільки два праведники спасуться. І не відступає від своєї доктрини, що би хто йому не казав.

І останнє – потрібно всіма силами боротися за **викорінення антибіблійних засобів хрещення Духом Святим.** Ми маємо сумну картину, коли сьогодні десятки людей оголошують хрещеними Духом Святим, а завтра в них нема нічого. І ми роками не можемо собі дати з ними раду. А раду дати треба.

Нам потрібне також чітке розмежування між хрещенням Духом Святим і народженням згори. На превеликий жаль, ми часто зупиняємося на першому. Заговорив іншими мовами – значить, народився згори.

Але ми дякуємо Господу за те, що Він дав нам розум. Тож нехай страх Господній і Божа благодать не покинуть нас ні на секунду, ні на один стук нашого серця. Господь ось-ось гряде.

У Львівській Богословській семінарії відбувся випуск магістрів богослов'я

Цього року вперше семінарія випустила групу із 27 студентів, які отримали ступінь «магістр богослов'я». Їхнє навчання тривало більше двох років. За цей час брати десятки разів з'їжджалися до Львова, щоб засвоїти глибокі біблійні знання та застосовувати їх на практиці у своїх місцевих церквах.

Привітати випускників та вручити дипломи до Львова до церкви ХВЄ «Голгофа», де проходило святкове Богослужіння з нагоди випуску магістрів, приїхали поважні гості – Анатолій Кліновський, який упродовж восьми років відповідав за освіту в ЦХВЕУ, Роман Ляховський – єпископ церков ХВЄ Львівської області, Девід Бойд – регіональний директор П'ятиде-

сятницьких Асамблей Канади в Євразії, Ростислав Мурах – старший пресвітер церков Хмельницької області, Степан Касянюк – пастир церкви «Благодать» (США), пастири Анатолій Гук, Володимир Лаба, Левій Туз, Деніс Скраба – директор місії Amigo Relief Mission (Канада), Пол і Джоана Лазанте – місіонери з Канади та інші гості.

Зі словами привітання та настанови

до випускників звернувся куратор магістерської програми ЛБС пастир Анатолій Кліновський. Він привітав студентів із важливим звершенням у їхньому житті і заохотив використовувати здобуті знання на благо церкви у служінні Богу. Далі настав святковий момент вручення дипломів. Випускники, одягнуті в чорні мантиї магістрів, підходили до служителів. А ті вітали їх, вручаючи диплом магістра та пам'ятний подарунок на згадку про навчання.

Привітав випускників і Девід Бойд, регіональний директор П'ятидесяти-

У своїй проповіді він звернув увагу на три речі: хто для тебе Ісус за різних обставин життя; Церква належить Ісусу, а не служителям; Церкву не переможуть «сили пекельні»,

тому що вона заснована на Христі. Насамкінець всі служителі в молитві благословили студентів на натхненне служіння на ниві Божій.

uupc.org.

ГОСПОДИ, я Тебе не розумію

Не знаю як ви, але я інколи не розумію Бога. Не розумію, коли плачу з відчаєм ночами, не розумію, чому Він не вирішує мої проблеми і не відповідає мені, не розумію, коли Він просто мовчить.

Ще нерозуміння іноді робить мене зовсім нещасною, змушуючи більше концентруватися на своїх проблемах, ніж просто жити повноцінним життям в Христі Ісусі. І що найприкріше — у Біблії немає однозначного рецепту, як убагати Бога зробити наше життя раєм на землі. Натомість відомо як мінімум кілька причин, чому наше життя йде не в тому напрямку, в якому нам хотілось би.

Перше — це гріх. Як би не банально це звучало, але інколи причиною всіх наших бід є гріх, найчастіше прихований і нібито «непомітний» — непростена образа, затаєна заздрість, вражена гордість. Ми можемо робити вигляд, що в нас все добре, але якщо гріх долає нас зсередини, то як наше життя може розвиватися в правильному руслі?

Друге — це рани, які ми одержали в різні періоди життя, а також невірні настанови. Особисто я вже багато років воюю з наслідками свого «правильного» християнського дитинства. Багато років мені говорили, що я повинна жити праведним життям, виконувати заповіді, щоб догодити Богові, тому мені досі важко повірити в благодать і безумовне прийняття Бога (я не маю на увазі, що заповіді більше не важливі). Хочемо ми чи ні, але до того часу, поки ми не дозволимо Богові зцілити наше серце, наше життя йтиме навскоси, тому що ми приймаємо рішення, ґрунтуючись на нашому хворобливому досвіді і захисних реакціях, а не на божественних принципах.

Мабуть, багатьом християнам треба визнати, що минуле може ранили. Причому біль можуть приносити не лише насильство чи грубість як країні форми, а й так звана законність, відсутність любові між батьками, вибір дитини-фаворита в сім'ї і багато-багато іншого. Я сама виросла в благополучній сім'ї пастора, але визнаю, що в моєму дитинстві були ситуації, які завдавали мені болю. І це моя відповідальність як християнки дозволити Богу зцілити моє серце, щоб моє минуле не впливало на моє майбутнє.

Третя причина, чому ми інколи не розу-

міємо Бога — те, що деякі з нас не хочуть прийняти факт, що ця земля не є небом, як би це тривіально не звучало. З часу гріхопадіння у світ прийшли смерть, сум, хвороби і страждання, і Бог не завжди звільняє нас від них. Я вірю, що Христос взяв на Себе мої немочі і поніс мої хвороби — про це чітко говорить Святе Письмо, але я також бачу, що багато чоловіків і жінок Біблії страждали, відчували голод, злидні, тісноту і печаль. Бог їх ніколи не залишав, але їх життя не було безмарним. Ми — частина своєї країни і переживаємо спільні для всіх проблеми — інфляцію, фінансову кризу, епідемії, стихійні лиха...

Ще одна причина — нерозуміння того, що наслідування Христа передбачає, що ми платимо ціну. Ісус попереджав Своїх учнів, що їх переслідуватимуть за правду. Наше покоління християн, що виросло наприкінці ХХ — на початку ХХІ ст. в країнах колишнього СРСР, інколи про це забуває. Але Біблія залишається незмінною — досить згадати життя апостола Павла чи наших дідухів і бабусь, що пережили гоніння. Християнство — це не прогулянка, це серйозне рішення. Іноді Бог зі Своєї милості оберігає нас і щедро благословляє, а іноді відповідає не так, як ми очікуємо. Ми, зрозуміло, віддаємо перевагу першому варіантові, але завжди треба бути готовим до випробувань.

А іноді зрозуміти Бога нам перешкоджають спокуси. Ми живемо в духовному світі, і наш противник — диявол. Він ніколи не дремає і завжди намагається зловити нас у свої сіті, посилаючи нам спокуси, які «б'ють» по наших ранах, завдаючи болю. Проходження таких періодів — вельми болісний процес, хоча Бог завжди поруч і ніколи не дасть нам нести більше, ніж ми можемо витримати.

Інколи зовнішні труднощі переплітаються з внутрішнім болем, посилюються спокусами. Але це не означає, що Господь не бачить цю ситуацію або Він перестав бути Богом, просто Його дороги — це не наші дороги і Його думки — не наші думки.

Маргарита Ж.

Не знаєте, якого ви духа

ТОЧКА ЗОРУ

Слово екстремізм словник пояснює як схильність до крайніх поглядів, зокрема, в політиці. На жаль, цим словом сьогодні можна охарактеризувати міжцерковні стосунки деяких служителів християнської Церкви, в словниковому запасі яких відсутнє інше слово — толерантність. Латинське слово tolerantia означає терпимість до чужих думок, вірувань.

Перший конфлікт на релігійному ґрунті відбувся, коли на землі не було ще жодної конфесії. Двоє братів принесли жертвоприношення Богові. «І зглянувся Господь на Авеля й на жертву його, а на Каїна й на жертву його не зглянувся» (1 М. 4:4-5). Каїн зненавидів свого брата і вбив його за те, що Бог зглянувся на його жертву. Релігійну нетерпимість виявляли також апостоли Яків та Іван, коли просили Христа дозволу знищити вогнем негостинних жителів самарянського села, які поклонилися тому ж Богові, але на іншій горі. «Ви не знаєте, якого ви духа. Бо Син Людський прийшов не губити душі людські, а спасати!» — відповів їм Христос (Лк. 9:55-56).

Чому в народі Божому не вистачає культури спілкування серед служителів різних християнських конфесій? Навіть у світському середовищі академік, захищаючи свою гіпотезу, ввічливо називає свого опонента «шановним паном». Однак чомусь вважається, що всі християни, докторини і практика яких чимсь відрізняються від домінуючої в певній місцевості конфесії, — сектанти. Найгірше, коли духовні наставники ділять Тіло Христа на своїх і чужих. Марна праця — посилати таким служителю запрошення відвідати регіональну біблійну конференцію. Вони викинуть його в кошик для сміття, навіть не читаючи текст.

Християнський екстремізм досяг таких потворних форм, які абсолютно не прийнятні в людському суспільстві. Один регент хору вже 20 років не спілкується з сином і невісткою, не бачить своїх внуків

через те, що син — «відступник». Гріх сина, на думку батька, полягає в тому, що юнак вибрав собі наречену з незаереєстрованої церкви. Чим виправдається цей християнин перед Богом, Котрий заповідав: «Не будеш мститися, і не будеш ненавидіти синів свого народу. І будеш любити ближнього свого як самого себе! Я — Господь!» (3 М. 19:18).

Пресвітери церков з конгрегаціоналістською формою правління настільки захопилися даною їм владою, що вбили собі в голову думку про свою незамінність і повну невідповідність тим, хто обрав їх на цю посаду. Рішення пресвітера — «істина» в останній інстанції. Апелювати нікуди. Цей факт і є визначальним у перевищенні пасторами своїх повноважень і всяких зловживань. Мають місце факти, коли важелі правління громадою передаються в спадок: від батька до сина, від сина до внука.

Якось пастор однієї церкви зробив оголошення: «Не ходіть до такої-то церкви. Вони не наші. Хто відвідає їх — буде відлучений!». Хоч та громада дотримується такого самого віросповідання і також охрищує повним зануренням у воду.

З Росії повідомляють: «Християнські церкви в нашому місті пересварилися і вже по кілька разів розділилися. Багато разів прокляли одні одних і відлучили одні одних до другого пришесть». У неділю перед причастям брати опускаються на коліна і омивають ноги один одному, а в понеділок зводять рахунки. А більшість християн відмовчуються, виправдовуючись черговою фразою: «Останні часи».

Релігійна ненависть до братів по вірі в Христа виявляється навіть в прийомі гостей із-за кордону. Україну часто відвідують з братським візитом реформатори з Голландії, котрі у своїх проповідях піддають критиці армініанське богослов'я, в основі якого лежать погляди їх земляка Якоба Армінія. Гості з батьківщини Рембрандта і Саскії справедливо називають це вчення людинацентричним. Але це не заважає їм співпрацювати з українськими християнами. Голландці поширюють

серед них Женевську Біблію — духовне насліддя пуритан, будують їм дома молитви, жертвують гроші, беруть участь в спільних поклоніннях і т. д. Після від'їзду гостей пресвітери пояснюють своїм церквам, що приїжджали єретики, але привезли гроші від Бога, а подаровану ними літературу спалюють або закопують в землю. Цей сценарій працює друге десятиріччя. Самі реформатори про це знають, але продовжують своє служіння, дотримуючись толерантності.

Настав час, коли треба вголос говорити про причини кризи в духовному житті і служінні християнських церков. Усі відкуплені в Христі поєднані один з одним і повинні мати між собою спілкування. Вони становлять одне тіло, всі об'єднані з Христом як спільним Головою і є причетниками одного Духа.

Перші християни були досконало поєднані цими дружними зв'язками, бо вони мали «серце одне й одну душу» (Дії 4:32). Діти Божі, що сповідають Христа своїм Спасителем, — це видима Церква. Головна ознака цієї спільноти — єдність. Вона не обмежена тими, хто живе разом і може збиратися в одному місці для вчинення релігійних дійств, а поширюється на всіх, хто «на всякому місці» кличе Ім'я Господа Ісуса. На видимі зв'язки цієї єдності вказує апостол Павло: «Одне тіло, один дух, як і були ви покликані в одній надії вашого поклоніння. Один Господь, одна віра, одне хрещення, один Бог і Отець усіх, що Він над усіма, і через усіх, і в усіх» (Еф. 4:4-6). Християнам наказано: «Отож пильнуйте про мир та про те, що на збудування один одного!» (Рим. 14:19).

Однак нині Церква поділилася на безмежну кількість конфесій і малих груп. Вони відстоюють якийсь принцип чи традицію, які здаються їм дуже важливими і якими вони протистоять іншим домінуванцям. Але духовним отцям пора усвідомити прості християнські істини: «... Не дивиться Бог на обличчя, але в кожному народі приємний Йому, хто боїться його й чинить правду» (Дії 10:34-35).

І. 3.

Кожного разу, коли бачиш успішного в якомусь ділі християнина, не перестаєш дивуватися, як по-різному Бог може використати Своїх дітей.

Буквально з першого відвідування церкви цей хлопець зацікавився служінням глухих. Сам він не був глухим, і родичів у нього таких не було. Однак через деякий час він вивчив мову жестів і став перекладачем. Його служіння сьогодні — це проповідь Євангелія для глухих. Чому саме глухих? Звідки в нього таке бажання?

... Інший юнак вже п'ять років мріє поїхати працювати місіонером у В'єтнам. Він посилено займається на мовних і медичних курсах, цілеспрямовано готується до цього, хоч не має жодного увчлення, хто його відправить до В'єтнаму і коли це буде. Дружина його мріє про В'єтнам разом з ним. Звідки така впевненість? Чому саме В'єтнам?

... Є ще один музикант-самоучка. Він бере участь у всіх бардівських конкурсах і навіть займає призові місця. Однак у плані фінансів і перспектив на майбутнє все це, поки що, йому мало що дає. А він не зупиняється і на свої заощадження випускає диски і касети зі своїми піснями. Звідки така наполегливість?

А ще знаю одну сестру, яка... Та чи варто продовжувати? У кожній церкві є такі люди. Що надихає їх? Звідки такі нестандартні ідеї? Така впевненість у вибраному шляху?

Бажання визначає дію

«Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю» (Фил. 2:13). Немає двох однакових сніжників. Немає ідентичних відбитків пальців. А сітківка ока в кожного неповторна. То якщо Бог створив нас такими різними, наші таланти, безумовно, однаковими бути не можуть. Маючи одну спільну велику ціль і вірячи в одного Бога, ми всі по-різному будемо

Дай шанс своїй мрії

діяти, по-різному служити і різні плоди приносити в підсумку.

Як же знайти себе? Як визначитися, в якому напрямку йти? Усе дуже просто — поклонання визначає в нас і бажання, і дію.

Що може ненавчений?

Напевне, усі чули банальну фразу: самого бажання не досить. Потрібні засоби. Такими засобами для здійснення бажань і є знання.

Якось хтось із моїх друзів відчув легке недомагання. Появилися підозри на ангіну. Мене попросили подивитися, чи не почервоніло горло. Як на мене, там було червоне все, окрім зубів. Це був мій перший досвід розпізнавання ангіни. Невдалий досвід, тому що в цій галузі в мене не було елементарних знань. Для того, щоб зрозуміти, є в людини ангіна чи ні, треба добре знати, як виглядає горло здорової людини.

Людина, яка ревно і пристрастно чогось хоче досягнути, насамперед повинна використати свою ревність і пристрасть на одержання необхідних знань. Інакше її очікують або гірке розчарування в самій собі через допущені помилки, або гірке розчарування нею з боку ближніх через зроблені нею помилки.

Згадаймо, як повівся апостол Павло після зустрічі з Христом. З ревного переслідувача християн він перетворився на ревного послідовника християнського вчення, якого до пуття не знав. І в результаті його проповідь поставила його життя під загрозу, не принісши реальної користі. І йому довелося вчитися.

Багато можуть заперечити, сказавши, що коли людина не має природжених здібностей до чогось, то, скільки б вона

не вчилася, вона не досягне нічого видатного, а буде лише сірою посередністю. Можливо, але чи завжди ми можемо об'єктивно оцінювати свої таланти і здібності?

Не народився я генієм

Твори О. Пушкіна заслужено вважаються шедеврами світової літератури. Літературний геній Пушкіна визнаний у усьому світі. Однак мало хто задумувався над тим, що його талант не проявився миттєво. Безумовно, літературні здібності були дані йому від народження, але розвинулися їм повною мірою допомогли систематичне спеціалізоване навчання і власне працелюбство.

У ліцеї, в якому навчався Пушкін, викладання законів віршування, стилістики, а також різних літературних жанрів входило в обов'язкову програму навчання. Ліцеїсти вивчали теоретичний і практичний курс «літературної творчості». Наприклад, викладач міг дати завдання всьому класові описати у віршах троянду. При цьому треба було використати лише один певний віршований розмір. Теорія і завдання були однакові для всіх, а результати, звичайно ж, були різними. Чийсь твори були посереднім римуванням, чийсь — непоганого лірикою, а чийсь — серйозною претензією на великий талант.

Імена 90 відсотків ліцеїстів, а також їх наставників сьогодні забути. Але навіть якщо ми зможемо знайти їх в довідниках, то, швидше за все, не будемо читати їх твори з захопленням. То невже тільки посередній особистості виховували генія? Ні, не були вони посередніми! Вони були талановитими і успішними, мали авторитет і вплив. Але їх талант був призначений

не для «всіх наступних родів і племен», а тільки для їх сучасників.

А хіба мало реалізувати всі свої здібності, але впливати при цьому лише на своїх сучасників? Цього більше ніж досить! Не всі покликані бути геніями, але таланти є у всіх. Однак будь-якому талантові потрібні умови, щоб він міг проявитися. Якщо цього нема, треба створювати їх самому.

Пробувати варто

Кожний п'ятий громадянин США хоча б раз у житті пробував написати книгу. Річ у тому, що до програми курсу з літератури в середніх американських школах входить семінар на тему: «Як написати книгу». Кожен школяр знає принципи, механізми, деякі правила і стандарти, як написати твір. Тому написання книг ні для кого не здається проблемою. Інше питання, що не все, що видається, має успіх у читача. Купівельна спроможність твору і популярність автора безпосередньо залежать від літературних здібностей цього автора. Хтось з першої спроби стає відомим, комусь роками доводиться пробивати собі дорогу (як Джеку Лондону, наприклад). А до деяких після багатьох спроб приходить розуміння, що краще спробувати свої сили в чомусь іншому. Однак будь-яка, навіть невдала спроба — це гарний життєвий досвід.

Не прогав момент

Коли на небесах нам буде надана можливість дізнатися про ту величезну кількість здібностей і талантів, які були в нас і з тих чи інших причин не виявилися в нашому земному житті, швидше за все, ми будемо неймовірно здивовані.

Скільки можливостей ми не помі-

тили, проігнорували чи просто бездумно упустили. Це стосується всіх сфер — євангелізації, початку нових проєктів, розширення впливу... Письмани говорять: «Отож хто знає, як чинити добро, та не чинить, — той має гріх!» (Як. 4:17). Ідея, за яку ми не вхопилися сьогодні, імовірно, завтра буде втрачена: «Отож уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, використовуючи час, — дні бо лукаві!» (Еф. 5:15-16).

Звичайно, не всі ідеї приходять від Бога. То за що варто братися?

Чи потрібен ризик?

Один наш сучасник якось отримав від Бога об'явлення — починати новий напрям у служінні церкви. Це був складний і дороговартісний проєкт. Церква і без цього була впливовою. Сумнівів і страх перед невідомим завжди можуть атакувати на початку шляху. Однак Бог під час молитви сказав цьому чоловікові: «Перш ніж Я дам тобі цю мрію, Я доручав це діло іншому, але він налякався і відмовився. Якщо відмовишся і ти, Я знайдю того, хто зможе все зробити, але ти будеш знати, що колись цей талант був даний тобі, і ти його не використав». Проєкт був розпочатий, і Сам Бог став його поручителем.

Завчасно неможливо щось знати напевне. Навіть найрозважливіша і дуже обережна людина, починаючи робити щось нове, завжди ризикує. «Усе досліджуючи, тримайтеся доброго!» — закликає Письмани. Немає на світі сумнішого заняття, ніж перебирати в пам'яті все, що могло б статися і не сталося з нашої власної вини.

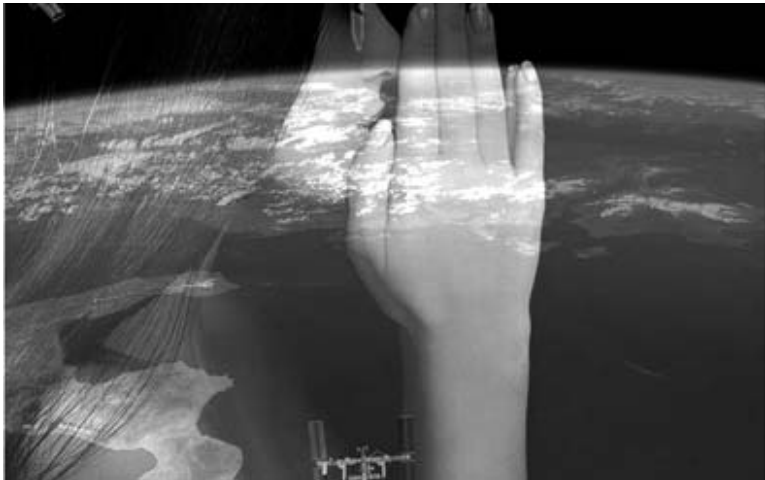
Рішення здійснити свою мрію — це завжди ризик. Але це і шанс її здійснити. Жодне пташеня ніколи не навчилося б літати, якби не пробувало цього робити. Ризик виправданий. Тому що поруч завжди є Батько, Котрий підтримає, підбадьорить, підніме і допоможе.

А. А.

Ми часто просто і без зайвих роздумів говоримо: «Господи, дай мені терпіння!», або: «Господи, наповни моє серце любов'ю!», або: «Навчи мене, Отче, упокорення».

Господи, дай мені терпіння

Молимося і думаємо, що терпіння впаде нам на голову, як сніг у січні. Прокинувся, а він вже лежить, і я вже такий терпеливий — далі нікуди, мене просто переповнює бажання терпіти і без нарікання переносити всі біди життєвські, негаразди і людей, що мені їх завдають. Ми надіємося стати незвично добрими і люблячими так просто, мовби за помахом чарівної палички. А вже про упокорення взагалі не варто переживати — помолимося і все. І з завтрашнього дня смиреннішим за тебе може бути тільки Мойсей, якого названо найлагіднішою людиною на землі. Вдарять мене, я відразу підставляю другу щок, підріже водій на дорозі, а я йому: «Хай благословить тебе Господь, друже!». Дружина дорікне, а я, покійно схиливши голову, скажу у відповідь: «Буду молитися за тебе, дорога».

Нам здається, це буде саме так. Легко, просто, без особливих переживань. Але, як виявляється потім, усе не так просто. І навіть більше — усе не так, як нам би хотілося. Ми молимося про терпіння, а тут ці сусіди невірнучі дістали вже, пішов і сказав у гніві все, що про них думаю. Вчора просив любові. А сьогодні стою, безсило опустивши руки, і запитую сам себе: як можна любити таку безсовісну продавщицю, яка обрахувала мене. Смиренності просив, але чомусь Господь не дає. Ось знову сказав недобрі слова на адресу нахабного водія, що попусував мені нерви.

І ось тоді нам все здається незрозумілим. Чому так — запитуємо ми. Чи Господь не чує наших молитов? Не вірю, не може такого бути, щоб не чув. А може, не хоче відповідати? І таку думку не можу прийняти, тому що Він Добрий і на молитви дітей Своїх відповідає, а вже тим більше на такі благочестиві потреби терпіння, упокорення і любові. Що може бути йому більше до вподоби?

Тоді, може це ми щось робимо не так? Можливо. Ми молимося в простоті нашого християнського серця, особливо не задумуючись над сказаним, хоч поміркувати, очевидно, дуже потрібно і варто.

Так, як і ми, молився мій добрий друг. Молився, перебуваючи у в'язниці, в якій Господь благословив його, відкривши істину. Це було справжнє чудо — він увірував без проповідників, просто читаючи Писання. І ось самотійно зростаючи духовно — інших віруючих в тюрмі не було, одного звичайного тюремного дня мій товариш перед сном став на коліна і помолився. Так само, як і ми

з вами: «Господи, дай мені терпіння».

Так, йому потрібне було терпіння, щоб по-християнськи смиренно зносити несправедливість і беззаконня тюремного життя. Помітився і заснув, усміхаючись і радіючи, що прокинеться завтра вранці, а терпіння вже тут як тут, готове, ще тепленьке, гріє душу його, яка шукає праведності у не дуже вже й доречному для святості місці. Розплющить вранці очі, вийде з бараку, а навколо милі обличчя товаришів по ув'язненню, яких раніше йому хотілося просто прибити на місці. А сьогодні хочеться всіх обняти і сказати: «Хлопчики ви мої, до чого ж я вас люблю».

А вранці повідомляють йому, що до табору привезли чоловіка віруючого. Це чудо! Був сам-самісінький, а тепер... Тепер життя духовне розгорілося негасним полум'ям у спілкуванні з довгоочікуваним братом.

Він побіг йому назустріч, обняв, запросив розділити з ним життя тюремне. Треба сказати, що товариш мій був дуже крутого норову. Ще у світському житті шапки тільки соболинні носив і пив лише шампанське. А в житті християнському обмежився тим, що відгородив собі кімнату в бараці за допомогою ліжок і нікому не дозволяв на них лягати, щоб не порушити його мирне і спокійне налаштування духа і не потривожити думок про Писання, яке він постійно читав.

А тут, коли появився брат по вірі, він не роздумуючи запропонував йому одне з ліжок поруч. Думав, буде жити-поживати і благочестя наживати, спілку-

ючись з доброю людиною на святі теми.

Але не так сталося, як бажалося. Тому що не святим і не праведним виявився його новий сусід. Сатана — ось прізвисько, котре йому дали в 12 тюрмах, де він побував до зустрічі з моїм другом. І щоразу його переводили з тюрми в тюрму через вкрай злісну і жорстоку поведінку. Там зарізав одного, там побив до напівсмерті, там прибав тяжким предметом. Сатана цей дуже буйним виявився, справжнім психом. І різати друга мого неодноразово намагався, і бити, і кричав, як навіжений. Не знав вже друг мій, що йому робити і як позбутися негідника. Не життя в нього почалося, а суще пекло.

«Бити його не можна, я ж віруючий, — міркував він. — Попросити, щоб інші з ним розправились — також не по-християнськи».

Терпів він вісім довгих місяців, поки не перевели сусіда в іншу тюрму за чергові злісні витівки, які порушували тюремний порядок. І тоді зітхнув мій друг полегшено, і зразу пригадалась йому молитва, якою молився він вісім місяців і один день тому, кажучи: «Господи, дай мені терпіння».

— Ось Бог і дав — послав Сатану, щоб той пожив рядом зі мною, поки Господь вчитиме мене терпінню. І навчив таки. Не лише терпіння, а й відповіді на молитви наші приймати також навчив.

Такий правильний висновок зробив мій друг. А ви тепер добре подумайте, як і про що молитися і яких відповідей на свої молитви чекати.

Дари і плоди

Дари і плоди — у чому їх відмінність? Який взаємозв'язок між ними?

Що це взагалі таке і для чого вони потрібні?

Кожна людина приходить в цей світ вже наділена якимись дарами і здібностями. Кожен одержує життя як дар. Кожен має доступ до багатьох його благ. Окрім того, у кожного є свій набір талантів і здібностей, які, між іншим, людина повинна в собі виявити і відкрити. Навіщо це все дається?

Не треба багато розуму, щоб усвідомити це. Дари, таланти і здібності даються для того, щоб їх застосовувати, використовувати на ділі. І як життя треба прожити, так і таланти треба використати, застосувати. Наприклад, в одного є здібності до заняття медициною, в іншого — до мистецтва, у того — до техніки і т. д. І люди застосовують свої здібності, щоб принести користь, добитися якогось результату. Або, говорячи біблійною мовою, принести плід.

Усе сказане однаковою мірою стосується і такої специфічної галузі, як духовні дари. За великим рахунком, усі дари — духовні, бо даються Богом. Але особливість духовних дарів полягає в тому, що людина їх отримує не звичайним природним шляхом (від народження), а по вірі, від Бога. Про ці дари пише апостол Павло в Біблії — про дар вздоровлення, роблення чуд, пророкування, говоріння іншими мовами та ін.

Духовні дари також даються для принесення духовних плодів. Але важливо зрозуміти, чим дар відрізняється від плоду. Ось, наприклад, Божа любов — це дар чи плід? А віра? А надія? Коли дар стає плодом? Що, по суті, повинно відбутися, щоб це трапилось?

У житті дари і плоди переплетені. Новонароджена людина появляється в цьому світі, одержуючи дар життя. І водночас вона — це плід чийсь любові.

Наші плоди мають різні ступені дозрівання. Не відразу появляється зрілий плід — це так як з деревом. Спочатку появляється листя, потім квіти, тільки потім починає дозрівати плід, який тривалий час залишається зеленим. Так і в людини відбувається процес дозрівання духовних плодів — поволі і поступово (за умови, звичайно, що вона їх культивує).

Плід росте тоді, коли ґрунт приймає насіння (людина приймає дар Духа). Коли насіння регулярно поливається, щоб не всохло (дар діє в людині, а не закопується в землю). Дуже важливо, щоб рослина не була відторгнена навколишнім середовищем (людина має можливість виявляти свої дари).

І нарешті, коли виростає плід, він є

повноправною частиною дерева. Плід вбирає в себе природу дерева і природу насіння, природу духа і природу людини.

Іншими словами, якщо Бог дарував людині істину, то ця істина тільки тоді стає плодом в людині, коли вона стає людською суттю, характером. Так само і з Божою любов'ю. Божа любов настільки проникла в людину, настільки утвердилася в ній, що людина вже не може не являти її, бо вона сама стала нею. Це і є плід.

І в цьому відмінність дару від плоду. Людина може діяти отриманим даром, а може і не діяти, закопавши його в землю. Але любов, що стала плодом в людині, не може не проявляти себе. Вона не може не любити. Вона не може ображати. Вона не може принижувати іншого. Тому що Божа любов стала її природою. Істина стала її природою.

Таким чином ті, що приносять плід, — це ті, що виростили в собі певну рису (характер, вчинку, судження). І ці плоди не обов'язково добрі (бувають плоди лінощів, неосвіченості та ін.).

У принципі, будь-яка поведінка людини, будь-які її слова і вчинки, будь-які її судження вже свідчать про її духовний плід.

Візьмімо, наприклад, неосвічену людину. Ту, котра не розбирається в проблемі, не розуміє елементарних речей. Коли така людина починає проявлятися словом чи ділом, її неосвіченість стає явною для інших. Неосвіченість — це також плід життя, яким вона «годує» оточуючих. І тим стає аж «квасно» від такого плоду.

В людини мудрої, праведної, святої інші плоди — розумна мова, зважені вчинки.

Будь-яка наша дія чи висловлювання мають свою об'єктивну якість. Людина, що називає себе лікарем, а при цьому регулярно порушує клятву Гіпократата, не має морального права називатися лікарем. Вона не відповідає певній якості і дискредитує саму професію. Будь-який хворий, «полікувавшись» у такого «лікаря», може ще більше зашкодити своєму здоров'ю, а то і взагалі розчаруватися в медицині.

Так само і з християнством. Якщо людина називає себе християнином, але являє при цьому свої кислі плоди (заявляє, що свята, а діла її свідчать про зворотнє), вона є великою спокусою для інших людей. Поспілкувавшись з таким «християнином», мало хто захоче стати подібним на нього і, швидше за все, розчарується в самому християнстві.

Тому так важливо бачити себе збоку і знати, який плід ти приносиш в цей світ.

У старі добрі часи жила-була одна група людей, і називалися вони рибалками. Навколо поселення рибалок плавало багато риби. Насправді весь регіон був помережаний потічками і річками, які кишили рибою. І риба була голодна.

Тиждень за тижнем, місяць за місяцем, рік за роком ці люди називали себе рибалками і, збираючись на зустрічі, розмовляли про своє покликання рибалити, достаток риби і способи рибної ловлі. Рік за роком вони давали точні визначення рибної ловлі, захищали її як професію і заявляли, що риболовля — це головне завдання рибка.

Безперервно вони вишукували нові і кращі методи рибної ловлі і кращі визначення для неї. Вони твердили: «Рибалка — завдання кожного рибалки», «Кожний рибалка — ловець риби». Вони спонсорували спеціальні зібрання під назвами «Кампанія з риболовлі» і «Рибний місяць». Вони спонсорували конгреси національного і світового масштабів, щоб обговорювати рибну ловлю і слухати про всі способи вилову, про риб, про снасті і нові винаходи в цій галузі.

Ці рибалки зводили великі гарні споруди під назвою «Офіс риболовлі». Серед них чулися заклики: «Кожен — рибалка, а кожен рибалка повинен рибалити!». І тільки одного їм не вистачало — вони не рибалили.

Для того, щоб виправити згубний стан речей, на додаток до регулярних зустрічей була організована рада, щоб посилати рибалок в інші місця для ловлі риби. На думку рибалок, така рада потрібна, щоб закликати рибалок ловити рибу. До ради увійшли

А який ваш улов?

ті, в кого була мужність говорити про рибну ловлю і ведення роботи.

Рада наймала працівників і призначала комітети з визначення ловіння риби, захисту рибальства і планування завоювання нових рік. Але адміністрація і члени комітету не рибалили.

Будувались великі дорогі центри з підготовки, головною метою яких було навчити рибалок рибалити. Протягом кількох років викладалися курси про потреби риби, її будову, місця перебування і психологію. Викладачі мали докторські ступені рибології. Але викладачі не рибалили. Вони лише навчали теорії риболовлі. Після закінчення навчання студенти одержували ліцензії риболова, їх посилали в далекі місця, щоб ловити рибу.

Рибалки зводили великі друкарні, щоб друкувати посібники з риболовлі. Друкарські верстати працювали вдень і вночі, випускаючи матеріали про методи рибальства, про обладнання і програми зустрічей, присвячених розмовам про рибу.

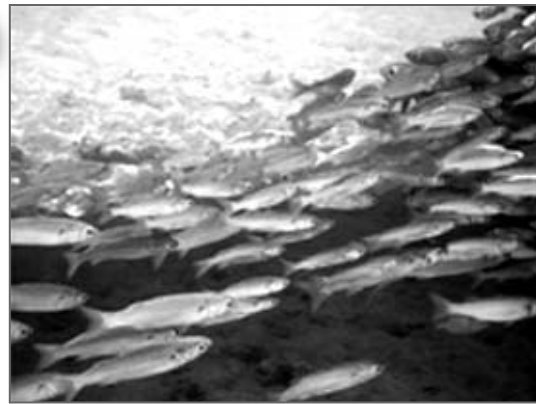
Багато відгукнулося на заклик ловити рибу. Їх освятили і відправили на рибалку. Але, як і їх попередники, вони ніколи не рибалили. Як і їх земляки, рибалки займалися чим завгодно: вони будували насосні станції, щоб качати воду для риби, і канали для її проживання. Деякі говорили, що хотіли б піти порибалити, але їх покликанням було виготовлення

снастей для риболовлі. Інші думали, що їх завдання — по-доброму спілкуватися з рибою, щоб та могла знати різницю між поганими і добрими рибалками. Були й ті, хто вважав, що найголовніше — надати рибі уроки плавання і дати їй достатньо їжі для росту. Ще одні говорили про методи очищення води і переміщення риби в інші води для позбавлення від ворогів.

Після чергової зустрічі про необхідність рибної ловлі один молодий чоловік пішов порибалити. Наступного дня він повідомив, що ввіймав дві великі рибини. Він був нагороджений за чудовий улов і покликаний відвідати всі можливі великі зустрічі, щоб поділитися, як він це зробив. Тому він перестав рибалити, щоб мати час розповісти про свій досвід іншим рибалкам. Його також ввели до ради як людину з величезним досвідом.

Майже ніхто з присутніх на щотижневих зібраннях не рибалив. Ті, кого посилали на рибалку, не рибалили так само, як і ті, хто їх посилав. Вони сформували групи, щоб захищати риболовлю і заявляти про її важливість. Вони молилися, щоб було спіймано багато риби. Одного вони не робили — вони не рибалили.

Та вони все ще називалися рибалками і заявляли про це повсюди. Риби було вдосталь. Періодично серед рибалок просочувалась критика про відсутність

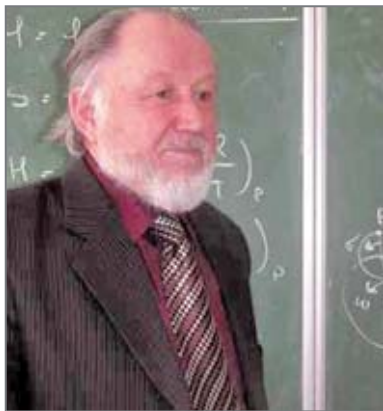
рибного улову. Але тому, що ті, хто критикував, і самі нічого не ловили, їх критицизм всерйоз не сприймався.

Незважаючи на відсутність риболовлі, багатьом рибалкам і справді довелося чимось пожертвувати, стикаючись з багатьма труднощами. Деякі жили безпосередньо біля води і вдихали запах мертвої риби щодня. Над ними сміялися, не розуміючи, чому деякі з них не відвідують зібрання, щоб порозмовляти про рибну ловлю. Врешті-решт хіба вони не дотримувались поради Учителя: «Ідіть за Мною, Я зроблю вас ловцями людей»?

Уявіть, наскільки сильно були ображені деякі з них, коли один чоловік якось сказав, що ті, хто нічого не ловив, не були рибалками незалежно від їх заяв. А й справді, чи може вважати себе людиною рибалкою, якщо вона не зловила жодної риби?

Прикарпатський астроном висунув теорію «Формули Творця»

В Івано-Франківську презентували книгу прикарпатського астронома зі світовим іменем Івана Клімишина «Вчені знаходять Бога», в якій з наукової точки зору обгрунтовано існування вищого розуму.

Професор Прикарпатського університету імені Василя Стефаника, доктор фізико-математичних наук Іван Клімишин доповнив видання новітніми розробками, які були представлені на його книжковій ілюстрованій виставці. За словами автора, нове видання він «збагатив важливим і цікавим розділом». Справжній науковий бум викликає теорія «Формули Творця», в якій автор обгрунтовує існування вищого розуму.

Вчений звернувся в Міністерство освіти і науки України з проханням ввести його дослідження в шкільну програму. На його думку, за допомогою цієї формули

можна змінити світогляд людини. Вчений заперечує також і теорію Дарвіна. Він переконаний, що людина не може походити від мавпи. Теорію Дарвіна вчений називає «недопрацьованою». За його словами, 48 хромосом мавпи ніяк не могли перетворитися на 46 людських.

Допомогла в роботі вченому прийти до висновку про Творця фізична формула невідомого автора, яку він вперше побачив 30 років тому в книзі чеського вченого. Чотири латинські букви формули доводять, що до будь-якої дії можна застосувати сотні мільярдів варіантів. І природа навряд чи змогла би сама знайти правильне рішення, щоб створити всесвіт і людину на землі. Отже, переконаний вчений, без Творця не обійшлося.

«Якщо з малих літ людина буде знати, що Творець існує, — вона буде добршою, милосерднішою і уважнішою до інших, а в хвилини відчаю матиме віру і надію», — переконаний вчений.

Нагадаємо, що астронома і релігійзнавця Івана Клімишина, який є членом Міжнародної астрономічної спілки, двічі підряд Американський біографічний інститут визнавав людиною року. Вже 17 років ім'я вченого носить зірка — мала планета діаметром 11 кілометрів, яка розміщена між Марсом і Юпітером. Перша книга І. Клімишина вийшла в 1965-му. За 45 років він видав 75 монографій, підручників і науково-популярних книг.

Івану Клімишину людство вдячне також за найдосконаліший Атлас зоряного неба. А його підручник «Історія астрономії» перекладений на кілька мов, за якими школярі вивчають астрономію.

НА ЗЛОБУ ДНЯ

У парламенті знову пропонують заборонити тоталітарні секти та залучення неповнолітніх до релігії

7 червня у Верховній Раді України зареєстровано проект Закону про внесення змін та доповнень до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» щодо релігійних сект, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Ця законодавча ініціатива з незначними змінами повторює попередню версію законопроекту, який на початку цього року викликав резонанс у релігійному середовищі, здобув негативну оцінку експертів і вже за місяць був відкликаний.

Цікаво, що автор нової законодавчої ініціативи майже у повному обсязі запозичив із попереднього законопроекту пояснювальну записку, а в самому тексті законопроекту збереглися ті самі синтаксичні помилки.

Внесений до парламенту законопроект передбачає заборону залучення до діяльності релігійних організацій неповнолітніх осіб без дозволу їхніх законних представників. Проект також містить заборону створення і діяльності в Україні тоталітарних релігійних сект.

Це вже не перша такого роду ініціатива в українському парламенті. Раніше представники провідних Церков та експерти критично охарактеризували схожі законопроекти щодо запобігання діяльності тоталітарних сект, заявляючи, що під цими гаслами створюються умови для обмеження релігійної свободи для віруючих усіх конфесій.

На переконання експертів, такі законопроекти необгрунтовано звужують права громадян на свободу віросповідання та пропонують хибний підхід до боротьби з тоталітарними сектами, діяльність яких і нині може бути припинена на підставі чинного законодавства України, включаючи адміністративну та кримінальну відповідальність за протиправні дії.

І так буде!

«... обіцяв був від вічних часів необманливий Бог» (Тит. 1:2).

Віра не намагається, впливаючи на силу волі, створити переконання, що щось повинно відбутися. Вона бачить обітницю як вже здійснений факт; вона впевнена, що так буде, тому що це сказав Бог, і щиро радіє у своєму сподіванні на Богом дане слово.

Віра перетворює обітницю на пророцтво. Ми переконані, що це повинно сповнитися, тому що Бог необманливий.

Люди багато моляться про те, щоб Бог примножив у них віру; але коли

уважно прислухатися до їх молитов і вникнути в їхню суть, стане зрозуміло, що насправді вони просять не того, щоб у них примножилася віра, а щоб віра змінилася зором.

Віра не міркує: «Я бачу, що це служить мені на добро, тому впевнена, що це від Бога»; віра запевняє: «Бог послав це, і тому воно повинно послужити мені на добро». Віра, йдучи за Богом в темряві, просить тільки про те, щоб Він міцніше стиснув її руку.

Київська Богословська семінарія «Благодать та істина» і Київський медичний коледж ім. П. І. Гаврося

ПРОВОДЯТЬ НАБІР СТУДЕНТІВ на спеціальність «ФЕЛЬДШЕР-МІСІОНЕР»

Навчання проходитиме на двох програмах.

I програма — підготовка фельдшерів реалізується в стінах Київського медичного коледжу (колишнього військового медичного училища).

За державною програмою підготовки фельдшерів термін навчання 2 роки 6 місяців (5 семестрів). Навчання здійснюється на контрактній основі (плата за навчання становить 2 200 грн. за семестр; за весь термін навчання — 11 000 грн.)

Студентам, яким необхідно житло, надається гуртожиток на території коледжу (плата за проживання в гуртожитку — 100 грн. за місяць). Ця програма становить приблизно 70% всього навчального навантаження.

Усім, хто успішно виконає програму, коледж видає державний диплом фельдшера.

На навчання запрошуємо братів і сестер, які є членами євангельських церков, мають повну середню освіту (11 класів) і сертифікати незалежного тестування з біології та української мови не нижче 124 балів. Якщо сертифікат з української мови має бал менший, ніж 124, то сертифікат з біології повинен бути вище 170. Приймаються сертифікати 2008, 2009 і 2010 років. Звільнених з армії приймають без сертифікатів за умови складання вступного екзамену.

II програма — підготовка християнських служителів. Її проводить семінарія «Благодать та істина». Аудиторні заняття по цій програмі проводять викладачі семінарії на території медичного коледжу (22 години за місяць), практичні заняття — у церквах м. Києва та Київської області.

Усі заняття за цією програмою безкоштовні. Для тих,

хто успішно займається по двох програмах, передбачена спонсорська підтримка в розмірі 50% оплати за навчання в коледжі і плати за гуртожиток, тобто 1 250 грн. в семестр, а за весь термін навчання — 6 250 грн.

Для сиріт передбачена спонсорська підтримка в розмірі 100% (25 000 грн.).

Для вступу на ці програми необхідно:

* До 14 липня 2010 року вислати на адресу семінарії (04214, м. Київ, Оболонський проспект, 52-Б, семінарія «Благодать та істина») копії наступних документів:

1. Атестація про повну середню освіту з додатком.
2. Сертифіката незалежного тестування з біології та української мови.
3. Паспорта та ідентифікаційного коду.
4. Приписного свідоцтва (тільки для братів).
5. Медичної довідки (форма 086).
6. Рекомендації пастора церкви, членом якої є абітурієнт.

* 18 серпня з'явитися особисто до 9-ї години ранку в семінарію. При собі мати оригінали згаданих вище документів і два конверти з марками.

За довідками звертайтеся телефонами:

(044) 411-15-88, офіс семінарії;

063-124-10-92, Шевчук Віктор Андрійович, академічний декан семінарії;

095-137-65-28, Ксензов Дмитро Володимирович, адміністратор семінарії.

Київський Біблійний інститут Всеукраїнського Союзу церков ХВЄП

запрошує на навчання за спеціальностями:

Пасторське служіння

3-річна стаціонарна програма
4-річна очно-заочна програма

Християнська педагогіка

3-річна стаціонарна програма
4-річна очно-заочна програма

Жіноче служіння

2,5-річна очно-заочна програма

Місіонерське служіння

2,5-річна очно-заочна програма

Наша адреса:

вул. Г. Онискевича, 3,
м. Київ, 03115.

Тел. (044) 450-60-00, 424-87-39.

E-mail: secretary@kbi.org.ua
zaochne@kbi.org.ua

Відвідайте нас на сайті:

www.kbi.org.ua

№ 6 (69) Виходить щомісяця
ЧЕРВЕНЬ 2010 р.

За ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

**Головний редактор
Михайло
ПАНОЧКО**

Заступник головного редактора — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятдесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26008340311261 Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»
МФО 325019 Код ЄДРПОУ клієнта 20559726